

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci

žalobce: **Lidl Česká republika v. o. s.**, IČ 26178541
sídlem Nárožní 1359/11, 158 00 Praha 5
právně zastoupen advokátem Mgr. Alešem Smetankou
sídlem Jungmannova 745/24, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ústřední veterinární správa, Státní veterinární správa**
sídlem Slezská 100/7, 120 56 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2017, č. j. SVS/2017/079609-G

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou ze dne 6. 9. 2017 doručenou zdejšímu soudu téhož dne domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2017, č. j. SVS/2017/079609-G (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „správní řád“), ve výroku II. a III. změnil a v částech nedotčených touto změnou dle § 90 odst. 5 správního řádu potvrdil rozhodnutí Krajské veterinární správy, Státní veterinární správy pro Kraj Vysočina (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 26. 5. 2017, č. j. SVS/2017/065859-J (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Změna výroku II. prvostupňového rozhodnutí spočívala v nahrazení slov „§ 17a odst. 5“ slovy „§ 17 odst. 5“, ve výroku III. prvostupňového rozhodnutí byla za slova „CZ 61740053“ doplněna slova „-velkosklad potravin na adrese S. Z. 139, M.“ a dále za slova „Při kontrole potravin Šunkový salám (1 balení 350g) výše uvedených dat použitelnosti a šarží bylo zjištěno“ byla doplněna slova „dne 13. 9. 2017“.
2. Podle prvostupňového rozhodnutí se měl žalobce dopustit spáchání celkově tří správních deliktů (dle aktuální terminologie již „přestupky“). V rozporu s § 10 odst. 1 písm. a) zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o potravinách“), měl žalobce uvádět na trh potravinu klamavě označené (uváděním na trh potravin, jejichž složení plně neodpovídalo údajům uvedeným na obalu těchto potravin), čímž měl naplnit skutkovou podstatu správního deliktu uvedeného v § 17 odst. 2 písm. f) zákona o potravinách. Zároveň se měl žalobce dopustit nedodržení příkazu stanoveného v § 3d odst. 3 zákona o potravinách (v tomto případě zákon o potravinách ve znění účinném do 6. 9. 2016) a § 2 odst. 2 vyhlášky č. 172/2015 Sb., o informační povinnosti příjemce potravin v místě určení, ve znění pozdějších předpisů, neboť řádně nesplnil informační povinnost ve vztahu k příjmu potravin Sardinky s kůží a kostmi v rajčatové omáčce), čímž měl žalobce naplnit skutkovou podstatu správního deliktu uvedeného v § 17 odst. 5 zákona o potravinách. Naposledy měl žalobce nesplnit povinnost stanovenou v § 3 odst. 1 písm. q) bod 3 zákona o potravinách (neprodleně vyřadit z dalšího oběhu potravin nedostatečně nebo nesprávně označené), čímž žalobce spáchal správní delikt dle § 17 odst. 1 písm. r) zákona o potravinách. Za uvedené správní delikty byla žalobci uložena pokuta ve výši 180 000 Kč, povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč a povinnost uhradit náklady vynaložené ve věci správním orgánem jako orgánem státního veterinárního dozoru ve výši 3 200 Kč. Uvedená pokuta byla uložena v úhrnné výši dle absorpční zásady a jako nejzávažnější bylo vyhodnoceno protiprávní jednání týkající se potravin klamavě označených.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného i prvostupňového rozhodnutí pro nedostatek důvodů, jelikož odůvodnění obou rozhodnutí neodpovídá požadavkům na odůvodnění správních rozhodnutí dle správního řádu a konstantní judikatury Nejvyššího

správního soudu, jakož i neodpovídá požadavkům vyplývajícím z principu jednotnosti a bezrozpornosti právního řádu dle judikatury Ústavního soudu. Ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu mělo být interpretováno v kontextu zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), a zákona č. 395/2009 Sb., o významné tržní síle při prodeji zemědělských a potravinářských produktů a jejím zneužití, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o významné tržní síle“).

4. V důsledku těchto vad bylo porušeno žalobcovo právo na spravedlivý proces a právo na vlastnictví, resp. na pokojné užívání majetku. Uložením pokuty žalobci vznikla pohledávka vůči příslušným dodavatelům v podobě nároku na náhradu škody, která tvoří součást majetku ve smyslu čl. 11 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. S ohledem na nedostatečnost odůvodnění napadeného a prvostupňového rozhodnutí je však jakákoliv dispozice s touto pohledávkou absolutně vyloučena, neboť tato je prakticky nevymahatelná vzhledem k nemožnosti zjištění rozdělení pokuty na konkrétní částky připadající na jednotlivé delikty.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný se k podané žalobě vyjádřil podáním ze dne 11. 9. 2017, v němž rozporoval požadavky žalobce, které nejsou v souladu s příslušnou judikaturou správních soudů vztahující se k zásadě absorpce aplikované při ukládání pokuty za více sbíhajících se správních deliktů. Žalobcem požadované odůvodnění nemá oporu ani v příslušných právních předpisech či odborné literatuře. Dále žalovaný odmítl rovněž protiústavnost napadeného rozhodnutí či zásah do majetkové sféry žalobce. Není povinností správních orgánů vyčíslit výši škody, kterou by mohl žalobce požadovat po svých dodavatelích, což však žalobci nijak nebrání domáhat se této náhrady škody.

IV. Další procesní vyjádření žalobce

6. Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou ze dne 3. 1. 2018, v níž rozporoval jednotlivá tvrzení žalovaného a zopakoval svou argumentaci obsaženou již v žalobním návrhu.
7. Dne 19. 9. 2019 žalobce s ohledem na změnu svého právního zastoupení zaslal zdejšímu soudu doplňující vyjádření k žalobnímu návrhu, v němž argumentoval shodnými tvrzeními jako v případě svých předešlých podání. Nad rámec již uvedených tvrzení žalobce namítal, že se v projednávané věci fakticky jedná o spáchání pěti správních deliktů, byť prvostupňový orgán vše posoudil jako pět porušení zákona o potravinách, které naplňují tři skutkové podstaty správních deliktů. Proto nebyl určen konkrétní správní delikt, který by správní orgány považovaly za nejzávažnější a který by byl určující pro základ úhrnné pokuty. Správními orgány nebylo zkoumáno, zda se skutečně jedná o stejné správní delikty, resp. o jaké výrobky se jednalo a kdo (resp. který dodavatel) zapříčinil klamavé či nedostatečné označení výrobku, za které byl následně žalobce sankcionován. Pro žalobce by bylo výhodnější, aby o správních deliktech byla vedena samostatná správní řízení, což ale nemůže ovlivnit, neboť je na správním orgánu, zda se rozhodne vést jedno společné řízení o více správních deliktech, anebo samostatné řízení o každém ze správních deliktů zvlášť. V samostatném řízení by byla stanovena pokuta za každý správní delikt samostatně (při zohlednění zásady absorpce), žalobce by se tak mohl lépe domoci svých regresních nároků vůči dodavatelům. Žalobce poukázal též na správní praxi Úřadu pro

ochranu hospodářské soutěže týkající se absorpční zásady, který si pro stanovení výše pokut vypracoval vlastní metodiku.

V. Jednání

8. Na nařízeném jednání dne 25. 9. 2019 účastníci řízení setrvali na svých procesních stanoviscích. Žalobce poukázal na svou argumentaci uvedenou na jednání ve věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 31 A 210/2017. Nově žalobce namítal nesprávný postup správních orgánů z hlediska aplikace zásady absorpce, neboť správní orgány nezohlednily, že žalobci byla uložena pokuta ve výši 220 000 Kč (předmět řízení ve věci 31 A 210/2017) a jak se tato pokuta promítla při aplikaci absorpční zásady. I z tohoto důvodu je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí. Způsob uvedení pokuty požadovaný žalobcem nemá oporu v zákoně. Námitka žalobce spočívající v zohlednění již uložené pokuty v jiném řízení je námitkou uplatněnou až po lhůtě k podání žaloby.

VI. Posouzení věci krajským soudem

9. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.
10. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s. ř. s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
11. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí soud musí zabývat z úřední povinnosti nad rámec dalších uplatněných žalobních námitek. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí prostě nelze věcně přezkoumat.
12. Žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí s ohledem na nedostatek odůvodnění uložené úhrnné pokuty, neboť by toto odůvodnění mělo obsahovat, jak velkou měrou přispělo spáchání jednotlivých správních deliktů k celkové výši pokuty, včetně uvedení, jakou měrou k celkové výši pokuty přispěly ty správní delikty, které správní orgány posoudily jako méně závažné a zohlednily jako přitěžující okolnost, a tuto míru vyjádřit konkrétní částkou. V důsledku absence vyčíslení pokut za jednotlivé delikty žalobce není schopen vyčíslit částku, kterou může požadovat po svých dodavatelích jako náhradu škody.
13. Otázkou odůvodnění uložené pokuty při spáchání více správních deliktů, za které je ukládán úhrnný trest, se rozsáhle zabýval Nejvyšší správní soud ve své judikatuře.
14. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 9. 2005, č. j. 6 As 57/2004-54, č. 772/2006 Sb. NSS: *„ukládání úhrnné sankce za správní delikt se řídí zásadou absorpční. Její podstata tkví v absorpci sazeb (tedy přísnější trest pohlcuje mírnější). Sbíhající se delikty jsou tak postiženy pouze trestem stanoveným pro nejtěžší z nich, což při stejných sazbách pokut znamená, že správní orgán posoudí závažnost deliktu a úhrnný trest uloží podle sazby za nejzávažnější z*

těchto deliktů (závažnost pak nutno posuzovat především s ohledem na charakter individuálního objektu deliktu, tedy zájem, proti kterému delikt směřuje a k jehož ochraně je příslušné ustanovení především určeno)“ (pozn. potvrzení doplněno zdejší soudem; obdobně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2013, č. j. 7 As 15/2013-56).

15. V rozsudku ze dne 11. 7. 2013, č. j. 7 As 15/2013-56, Nejvyšší správní soud dále uvedl: *„Stěžovatelka však absorpci sazeb zaměňuje s absorpcí jednotlivých sankcí. V českém správním trestání (stejně jako v trestním právu) se však zásada absorpční spočívající v absorpci sankcí neuplatní. Správní orgán poměřuje toliko sazby sankcí za jednotlivé delikty a posléze uloží pokutu za delikt nej přísněji sankcionovatelný. Neurčuje možné sankce za jednotlivé delikty s tím, že by posléze uložil jen tu nejvyšší z nich. Žalovaný tedy nebyl povinen ve svém rozhodnutí uvádět, s jakými konkrétními pokutami pracoval. Takový postup by byl naopak nesprávný.“*
16. Citované závěry Nejvyššího správního soudu lze vztáhnout na nyní projednávaný případ. Požadavky žalobce na odůvodnění napadeného a prvostupňového rozhodnutí jsou v rozporu se zásadou absorpce, neboť se žalobce ve svých podáních fakticky domáhá vyčíslení pokut za jednotlivé spáchané delikty, tj. za správní delikt pokládáný správními orgány za nejzávažnější a za zbylé správní delikty, které byly správními orgány zohledněny jako přitěžující okolnosti. Postup, kdy by byly stanoveny pokuty za jednotlivé správní delikty a následně by byly tyto pokuty sečteny, by však byl uplatněním zásady kumulace. Porušením zásady absorpce by bylo též, pokud by byla určena určitá procentuální výše, jakou se nejzávažnější (a v rámci něj případně i jednotlivá dílčí porušení právních předpisů) a méně závažné správní delikty podílí na výši udělené sankce, neboť by za této situace byla *de facto* určena výše pokuty za jednotlivé správní delikty.
17. V tomto směru proto krajský soud neshledal nedostatek důvodů napadeného rozhodnutí. Zásada absorpce byla v souzené věci aplikována v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu. Napadené rozhodnutí soud považuje za odpovídající požadavkům na odůvodnění správních rozhodnutí.
18. Žalobce své přesvědčení o nutnosti stanovení pokuty za každý správní delikt a v rámci správního deliktu uvádění na trh potravin klamavě označených za každé dílčí porušení zákonného ustanovení dovozuje též z principu jednotnosti a bezrozpornosti právního řádu vyplývajícího z judikatury Ústavního soudu. Požadavky na odůvodnění napadeného rozhodnutí plynoucí z ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu by tak měly být interpretovány v kontextu občanského zákoníku a zákona o významné tržní síle.
19. Dle § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, v odůvodnění rozhodnutí se na tyto podklady odkáže takovým způsobem, aby nebyl zmařen účel jejich utajení; není-li to možné, uvedou se v odůvodnění rozhodnutí pouze v obecné rovině skutečnosti, které z těchto podkladů vyplývají.
20. Prvostupňové rozhodnutí a napadené rozhodnutí obsahují náležitosti požadované tímto ustanovením správního řádu. Správním orgánům nelze vytýkat, že by jejich rozhodnutí neobsahovalo náležitost předepsanou zákonem. Pokud má žalobce za to, že vyčíslení

jednotlivých pokut pramení z principu bezrozpornosti a jednotnosti správního řádu, byl by takový postup v rozporu s rozebíranou zásadou absorpce. Nelze proto přisvědčit žalobci v tom, že by odůvodnění stanovené pokuty v obou rozhodnutích správních orgánů mělo být vykládáno v kontextu občanského zákoníku nebo zákona o významné tržní síle.

21. Navíc občanský zákoník ani zákon o významné tržní síle nestanovují povinnost správních orgánů přesně určit výši škody, kterou by žalobce mohl po svých dodavatelích požadovat. Je zcela v dispozici žalobce, zda po svých dodavatelích bude požadovat náhradu škody způsobenou uložením předmětné pokuty a jakým způsobem vyčíslí požadovanou náhradu této škody. Není úkolem správních orgánů činit takové úvahy namísto žalobce.
22. Vzhledem ke všem uvedeným skutečnostem proto krajský soud námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí stran odůvodnění uložené pokuty shledal nedůvodnou.
23. Dále se soud zabýval druhým z žalobcem uvedených žalobních bodů – porušením práva na spravedlivý proces a práva na vlastnictví.
24. Předně soud poukazuje na skutečnost, že žalobce nijak nerozporuje samotné spáchání předmětných správních deliktů. Otázka spáchání jednotlivých správních deliktů, za které byl žalobce následně pokutován, je tak nesporná mezi oběma stranami.
25. Porušení práva na spravedlivý proces a práva na vlastnictví, která jsou zakotvena v Listině základních práv a svobod, žalobce dovozuje na základě obdobných skutečností, jako v případě nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Uložením pokuty žalobci vznikla škoda, kterou by mohl vymáhat po svých dodavatelích, nicméně s ohledem na nemožnost vyčíslení pokuty za jednotlivé správní delikty žalobce reálně tuto škodu vymáhat nemůže, čímž je tak zasaženo do jeho vlastnictví.
26. K dané žalobní námitce lze odkázat na skutečnosti uvedené již výše. Soud nijak nepopírá to, že uložená pokuta představuje pro žalobce škodu, kterou může vymáhat po svých dodavatelích. Nicméně se nelze ztotožnit s tvrzením žalobce, že prakticky je tato škoda nevymahatelná. Je totiž na žalobci, aby v rámci žaloby na náhradu škody určil výši škody, kterou v rámci civilního řízení bude po svých dodavatelích požadovat. Povinností správních orgánů není vyčíslit pokuty za jednotlivé správní delikty, o kterých je rozhodováno v rámci jednoho společného řízení. Otázka požadování úhrady škody po dodavatelích by pak byla předmětem soukromoprávního řízení.
27. Vzhledem k uvedenému soud neshledal ani porušení práva na spravedlivý proces, jehož porušení žalobce namítal pouze v obecné rovině. Jak uvedl krajský soud výše, správní orgány svá rozhodnutí dostatečně odůvodnily a vyhověly tak požadavkům kladeným na odůvodnění správních rozhodnutí.
28. Zdejší soud nesouhlasí ani s tvrzením žalobce, že případné požadování náhrady škody stanovené žalobcem odpovídající částce náhrady uložené pokuty je ve světle zákazu plynoucího z § 4 odst. 2 písm. h) zákona o významné tržní síle nemožné a nezákonné. Aplikace tohoto ustanovení jednak vůbec není předmětem nyní projednávané věci, jednak dané ustanovení pouze zakazuje požadování náhrady sankce uložené kontrolním orgánem po dodavateli bez existence jeho zavinění, a nijak se proto nedotýká možné odpovědnosti za škodu způsobenou zaviněním dodavatele.

29. V doplňujícím vyjádření ze dne 19. 9. 2019 žalobce nově argumentoval tím, že v posuzované věci došlo ke spáchání pěti správních deliktů, byť správní orgány vše posoudily jako tři správní delikty s pěti porušeními zákonných ustanovení.
30. Žalobce tuto otázku váže k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, nicméně otázka právní kvalifikace jednání žalobce je otázkou zákonnosti vydaného napadeného rozhodnutí. Žalobce tuto námitku uplatnil až v podání ze dne 19. 9. 2019, zatímco žalobní návrh je ze dne 19. 7. 2017. Danou námitku proto krajský soud vyhodnotil jako opožděnou, neboť byla uplatněna po lhůtě k podání žaloby ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Pokud by se nejednalo o námitku opožděnou, musela by být soudem vyhodnocena jako nedůvodná, jelikož se v daném případě jedná o dílčí útoky celkově tří správních deliktů. Navíc posouzení, jak jej provedly správní orgány, je ve prospěch žalobce, jeho jednání bylo totiž posouzeno jako celkově tři správní delikty spáchané pěti útoky, nikoliv jako pět správních deliktů.
31. Zcela shodná argumentace dopadá na tvrzení žalobce, že správní orgány neurčily konkrétní nejzávažnější správní delikt (z pěti správních deliktů), nýbrž pouze nejzávažnější skutkovou podstatu.
32. Jako opožděná musela být soudem vyhodnocena též námitka žalobce týkající se absence posouzení toho, zda se skutečně jedná o stejné správní delikty, jejichž opětovné spáchání bylo správními orgány vzato jako přitěžující okolnost. Žalobce tuto námitku uplatnil rovněž až v doplňujícím vyjádření ze dne 19. 9. 2019. Nicméně i k této námitce zdejší soud doplňuje, že i v případě jejího uplatnění včas by jí shledal za nedůvodnou, neboť v rámci posouzení přitěžujících a polehčujících okolností bylo správními orgány zohledněno pouze to, že žalobce v minulosti již shodný správní delikt spáchal, tj. byl hodnocen přístup žalobce k plnění si svých povinností, které jsou stanovené příslušnými právními předpisy.
33. Doplňující vyjádření žalobce ze dne 19. 9. 2019 obsahuje nově též argumentaci stran procesního postupu správních orgánů, které o spáchaných správních deliktech vedly společné řízení, zatímco v případě vedení samostatných řízení by byla určena výše pokuty za každý spáchaný správní delikt samostatně. I v tomto případě se jedná o námitku opožděnou, neboť ji žalobce uplatnil až po lhůtě k podání žaloby. Nad rámec opožděnosti této námítky krajský soud poznamenává, že správní orgány musí vést o více spáchaných deliktech společné správní řízení a při ukládání sankce musí zohlednit zásadu absorpce. V předmětné věci tak správní orgány postupovaly v souladu s příslušnými zákonnými ustanoveními.
34. Také argumentace metodikou Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže byla uplatněna až v doplňujícím vyjádření žalobce ze dne 19. 9. 2019. Současně se jedná o praxi jiného správního orgánu, která žalovaného či prvostupňový orgán nikterak nezavazuje a je pro daný případ irelevantní.
35. Na nařízeném jednání žalobce nově uplatnil argumentaci, že správní orgány ve svých rozhodnutích nezohlednily pokutu ve výši 220 000 Kč uloženou žalobci za obdobné správní delikty v rámci jiného správního řízení (soudní přezkum tohoto řízení byl u zdejšího soudu veden pod sp. zn. 31 A 210/2017).
36. Daná námitka souvisí se zákonností napadeného rozhodnutí, nikoliv s otázkou nepřezkoumatelnosti, kterou především žalobce v žalobním návrhu namítal. Soud proto tuto námitku vyhodnotil jako opožděnou, neboť byla také uplatněna až po lhůtě k podání

žaloby dle § 72 odst. 1 s. ř. s. Nad rámec toho krajský soud poznamenává, že i tato námitka by byla nedůvodná, jelikož žalovaný v tomto směru napravit pochybení prvostupňového orgánu a pokutu ve výši 220 000 Kč při aplikaci zásady absorpce v rámci ukládání pokuty za spáchané správní delikty žalobce zohlednil (s. 14 napadeného rozhodnutí).

VII. Shrnutí a náklady řízení

37. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.
38. Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015 č. j. 7 Afs 11/2014-47).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 25. září 2019

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu